

Hồi 10

Sơ Xuất Thiếu Niên Thi Triển Oai Lực

Trên sa mạc, một đôi thanh niên nam nữ phóng chạy bên nhau.

Nam là một trang thanh niên khôi ngô tuấn tú, tuổi chừng mười tám, mười chín, thân vận kinh trang, trên vai chéch chéch một thanh trường kiếm. Đôi mắt như tinh quang quét nhìn tứ phía, chốc chốc lại nghiêng đầu nói chuyện với nữ nhân bên cạnh, tuy phong trần phủ trên người trên mặt, nhưng uy thái vẫn không bị khuất mờ.

Nữ nhân thân vận bạch y, mặt ngọc mây ngài, môi hạnh mắt loan, kiêu diễm chín mùi ở độ tuổi hai ba hai bốn. Bọn họ chính là Chu Mộng Châu và Bạch Vân.

Sáng hôm sau cả hai tạ từ Thiên Lãng Tử sau một năm ở cùng lão khổ luyện công phu. Tuy danh không phải là sư đồ, nhưng tình thâm chẳng khác gì thầy trò sâu đậm, đến Thiên Lãng Tử cũng quyến luyến vô cùng khi phải chia tay với đôi thanh niên nam nữ này.

Khi đến đây hành trình họ ngược lên hương bắc, giờ họ đi ngược xuống phương nam, qua mấy trăm dặm núi non là có thể đặt chân vào lại Ttrung Nguyên.

Qua chừng một canh giờ, bọn họ đã vào đến cánh rừng đầu tiên, như đã có ước định trước, chỉ thấy Bạch Vân dừng chân lại gọi khẽ:

- Chu đệ!

Chu Mộng Châu dừng lại nhìn ngã ba trước mặt chàng hiểu. Chẳng đợi nàng nói, Chu Mộng Châu lên tiếng:

- Vân tỷ, tỷ cứ đi đi! Chớ lo nhiều cho tiểu đệ!

Bạch Vân từ sáng đến giờ lòng nặng ưu tư, nàng thật không muốn rời Chu Mộng Châu, nhiều suy nghĩ trong đầu không thể không nói ra:

- Thật tình nếu chúng ta đi cùng nhau, dù gặp phải cao thủ giang hồ cũng không đánh ngại lắm. Nhưng chúng ta ai có việc nấy, phương hướng lại chẳng trùng nhau, đành chia tay tại đây. Ài...

Chu Mộng Châu trong lòng cũng quyến luyến vô hạn, ngập ngừng nói:

- Tôi rời sư phụ đã bốn năm nay, giờ còn phải đến sáu bảy nơi nữa, thật sự không biết còn mất bao lâu mới xong việc. Vân tỷ thì phải lưu lại vùng Bắc Thiên Sơn này tìm tung tích đệ đệ, hy vọng tìm gặp nó, ngày sao có dịp cứ đến Từ Vân tự ở thành Trường An tìm tôi.

Bạch vân gật đầu, ánh mắt ươn ướt nhìn Chu Mộng Châu nói:

- Chúng ta đành chia tay, sau này nhất định bằng mọi giá ta sẽ tìm đến đó thăm Chu đệ!

Hai người đứng lặng nhìn nhau, tự nhiên họ đọc được tình cảm của đối phương trong ánh mắt. Bạch Vân nhìn chàng hồi lâu rồi vội quay đầu bước ngọc di chuyển, chừng như cố giấu đôi hàng lệ chực trào trên mắt.

Chu Mộng Châu lặng người đưa mắt tiễn chân Bạch Vân dần dần khuất về hướng tây, đến khi bóng nàng khuất dạng hẳn, chàng cảm thấy lòng trống trải cô đơn vô cùng. Nhớ lại một năm vừa qua, Bạch Vân đối với chàng chăm sóc rất chu đáo, như một vị tỷ tỷ chăm sóc hiền đệ của mình.

Chu Mộng Châu mồ côi từ nhỏ, nên những tình cảm chân thành ấm áp đó khiến chàng cảm xúc vô hạn.

Hai năm lại đây, suy nghĩ của Chu Mộng Châu lớn dần theo nhiều sự kiện xảy ra với chàng, khiến chàng dần dần để tâm đến nhiều vấn đề. Như chuyện phụ thân chàng là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm tại sao bị chết đột ngột? Nguyên nhân do đâu? Mẫu thân chàng vì sao mất tích? Hồ đại thúc xem ra là người thân cận nhất với chàng, tại sao ông chưa từng nói rõ cho chàng biết điều này? Nguyên nhân tại sao? ... và tại sao?

Chàng cứ nhìn theo hướng Bạch Vân vừa mất dạng, lặng người với bao niềm cảm xúc.

Chính lúc định quay người bước đi bỗng trong tầm nhìn của chàng kịp phát hiện ra một đám bụi vàng, đám bụi cứ lướt dần đúng hướng Bạch Vân vừa đi.

Chu Mộng Châu nhú mày suy nghĩ, Thiên Lãng Tử đã chia tay với họ, không thể nào đuổi theo làm gì. La Nhất Ba trong lòng tuy chẳng phục, nhưng nếu vì tức giận đuổi theo chặn đường, thì khinh công của lão giờ đây cũng không thể truy kịp Bạch Vân.

Trong vùng hoang mạc phía bắc này ngoài Thiên Lãng Tử và La Nhất Ba ra, còn người thứ ba nào võ công cao thâm, có thể truy đuổi theo Bạch Vân được.

Càng nghĩ linh tính chàng càng bảo không có điều chẳng lành với Bạch Vân, thực chất có lẽ chỉ vì lòng hoài niệm và lo lắng cho nàng mà thôi. Cuối cùng chàng quyết định đuổi theo xem hư thực thế nào.

Nghĩ rồi, chàng liền thi triển môn khinh công “Phù quang việt ảnh” của Thiên Lãng Tử truyền thụ, lướt người đi nhanh như làn khói. Nháy mắt đã phóng ra ngoài xa mấy mươi trượng.

Từ khi Chu Mộng Châu luyện thành thân pháp Phù quang việt ảnh đây là lần đầu tiên chàng thi triển toàn lực, người lướt nhẹ như lưu thủy hành vân, chân tựa hồ chẳng chạm đất, bất giác trong lòng sung sướng vô cùng.

Chẳng mấy chốc chàng đã nhìn thấy bóng Bạch Vân, nhưng đám bụi kia cũng thấy đã đến gần bên nàng. Bạch Vân như đã phát hiện có người truy đuổi, không chạy nữa mà đột nhiên dừng chân đứng đối mặt với đám người vừa chạy đến, lúc này thì đã nhận rõ không phải là một người mà là ba người, hai nam một nữ.

Song phương vừa chạm mặt nhau, tựa hồ như chẳng nói lấy một câu nào, lập tức động thủ.

Chu Mộng Châu thấy vậy thì càng hoảng, gia tăng cước lực, người phóng chạy càng nhanh.

Chưa đầy tuần trà chàng đã đến gần, chỉ thấy ba người kia vây lại tấn công Bạch Vân. Hai gã kia dụng mỗi người một ngọn đoản tiên thô cứng, nữ nhân thì dụng thanh trường kiếm. Bạch Vân bị vây đánh, lấy một chọi ba, nên chỉ công làm chính, thân pháp linh hoạt tránh những chiêu hiểm của đối phương.

Chu Mộng Châu sau phút quan sát đã thấy nữ nhân võ công có vẻ uyên thâm hơn hai gã kia, khi ấy phóng đến, miệng la lớn:

- Vân tử, chớ hoảng!

Ba người kia nghe có tiếng người, lại thấy bóng người lướt vào cuộc chiến, nữ nhân lập tức phóng ra cản đường Chu Mộng Châu bằng một chiêu Thu phong tảo diệp.

Bạch Vân thấy Chu Mộng Châu xuất hiện thì rất mừng, phấn chấn la lớn:

- Chu đệ, diệt hết bọn chúng, đừng để tên nào chạy thoát.

Chu Mộng Châu chẳng hiểu bọn họ có thù oán gì với nhau, nhưng thấy Bạch Vân bị vây đánh thì nhảy vào tham chiến hỗ trợ.

Chiêu kiếm của thiếu nữ rất hiểm, chàng đành nhảy tránh thoái chiêu, rồi liền rút thanh trường kiếm trên lưng ra chống trả.

Phút chốc bọn họ tạo thành hai trận đấu song song.

Một gã hán tử đang đánh nhau với Bạch Vân cười gằn nói:

- Hắc hắc... Tiện tỳ, ngươi chớ nằm mộng. Chuyện ngươi lạc cước bắc sa mạc này, bốn Bắc chủ đã biết từ lâu, nhưng vì còn có chuyện khác, nên chưa ra tay bắt ngươi mà thôi, ngươi chớ tưởng thoát khỏi tay chúng ta. Biết điều thì thúc thủ để huynh đệ Triệu Long, Triệu Hồ chúng ta bắt, bằng không lát nữa phó bảo chủ chúng ta đến đây, khi ấy ngươi sẽ biết mùi lợi hại!

Bạch Vân nghe vậy phát kiếm chém một nhát, miệng la lên:

- Chu đệ, tốc chiến tốc thắng, đừng để chúng kéo dài thời gian.

Gã hán tử vừa nói chính là Triệu Long, thấy Bạch Vân phóng kiếm thì thân tiên cải công thành thủ, hét chửi:

- Con nha đầu kia! Mẹ kiếp, chẳng ngờ ngươi cứng đầu thật đấy! Để ông cho ngươi nếm mùi thân hồn tiên pháp nhà họ Triệu.

Vừa nói xong gã hét lớn ra hiệu cho lão đệ là Triệu Hồ phát chiêu tấn công, cặp tiên trong tay huynh đệ bọn họ hiệp công khí thế rất dũng mãnh khác trước nhiều.

Bạch Vân múa thanh kiếm trong phát nhiều chiêu kỳ diệu, thân pháp thì lại nhẹ nhàng uyển chuyển, chung quy bọn họ Triệu hợp lực tấn công, nhưng hai ba mươi chiêu vẫn chỉ thấy bình thủ, chưa phân thắng bại.

Bên này Chu Mộng Châu đấu nhau với thiếu nữ, ban đầu chàng phát chiêu hơi vụng về và có phần lúng túng. Nên biết rằng đây là lần đầu tiên chàng thật sự sử dụng kiếm đánh nhau, thế nhưng chỉ sau chừng năm chiêu đã nhận ra kiếm pháp thiếu nữ kỳ ảo, song vẫn không làm gì được mình, trong lòng phẫn chấn, bấy giờ ổn định thế đánh, mới từng chiêu phát công trong pho Đạt Ma kiếm pháp, chiêu này tiếp chiêu khác liên miên bất tận.

Đạt Ma kiếm pháp vốn lấy công vi thủ, Chu Mộng Châu mới dụng lần đầu tiên nên còn chưa thấy hết chỗ uyên ảo của nó cho nên kiếm pháp tuy uyên thâm kỳ diệu, nhưng chàng cũng chỉ một thi triển được năm phần uy lực.

Tuy thế qua hơn mười chiêu, Chu Mộng Châu đã nắm phần thượng phong. Vừa đánh Chu Mộng Châu vừa để mắt đến Bạch Vân bên kia, lúc này thấy huynh đệ họ Triệu càng đánh càng hung hăng, tấn công tới tấp. Bạch Vân chừng như hơi túng thế.

Chàng quyết định trợ thủ cho Bạch Vân, liền nhân thế phát kiếm ra một chiêu tuyệt luân “Đạt ma điện kiếm” đánh bật kiếm đối phương ra ngoài. Nữ nhân không kịp trở tay, đã thấy kiếm lướt tới nhất thời khựng người chẳng né tránh kịp.

Thế nhưng Chu Mộng Châu bỗng thu kiếm, phóng người lướt nhanh về phía Bạch Vân, nữ nhân kia ngỡ người kinh ngạc vô cùng.

Bạch Vân đứng đấu lưng với Chu Mộng Châu, phân đầu một mình với Triệu Long, nói:

- Ba tên này là tay chân của cừu nhân ta, không biết làm sao chúng biết được hành tung của ta. Cứ như chúng nói thì phó bảo chủ của chúng cũng đã đến Mạc bắc này, nếu chúng ta không nhanh thoát chân, tất phiến hà không ít đâu!

Chu Mộng Châu nói:

- Vân tử khinh công hẳn hơn chúng, thoát thân đầu phải khó khăn gì.

Bạch Vân vung kiếm hóa giải một chiêu tiên của Triệu Long, đáp:

- Chạy không phải là thượng sách, nhân lúc chi viện của chúng chưa tới kịp, ta nhanh hạ hết bọn chúng, không để một tên sống sót.

Vừa rồi Chu Mộng Châu tha nữ nhân kia một chiêu kiếm, chính là vì chàng với họ vốn không thù không oán, cho nên khó có thể mạnh dạn ra tay. Huống gì xưa nay Chu Mộng Châu chưa từng hạ thủ giết oan một người nào.

Cho nên lúc này nghe Bạch Vân nói vậy, chàng còn trì nghi chưa ra quyết định. Bạch Vân lòng như đã quyết hạ đối phương, tung người nhảy tới, hét lớn một tiếng, thanh Thất chủ đao hoa lên, tạo thành một màn đao ảnh chớp đến người Triệu Hồ.

Huynh đệ họ Triệu vừa rồi liên thủ tấn công Bạch Vân có phần thắng thế thì mừng khắp khởi, chẳng ngờ Chu Mộng Châu nhảy vào vòng chiến phân chúng ra làm hai đường, nên nhất thời lúng túng.

Triệu Hồ thấy màn đao ảnh loang loáng thì vội vung ngọn đoản tiên lên chống đỡ, nhưng ngọn tiên chỉ rơi vào khoảng không. Gã biết trúng hư chiêu, "ái" lên một tiếng, quay

người nhảy lùi sau, nhưng lưng bỗng thấy lạnh buốt, ngọn Thất chủ đao cắm phập từ sau ra trước.

Nguyên là Bạch Vân trong thời gian ở cùng với Chu Mộng Châu trong nhà Thiên Lãng Tử, tuy không được chính thức luyện tập, nhưng mỗi lần Chu Mộng Châu tập luyện thì đứng bên ngoài chăm chú quan sát rồi ghi nhớ trong đầu. Đến đêm khuya nàng mới một mình lên ra ngoài tập luyện những điều kịp nhớ trong ngày, bởi thế những gì Chu Mộng châu học được, nàng cũng hấp thụ ít nhiều.

Vừa rồi chiêu đao vốn là chiêu kiếm Thiên tinh xạ chiếu, hư trung hữu thực, thực trung hữu hư, phối hợp với thân pháp làm hoa mắt đối phương mà hạ thủ, Bạch Vân đã dụng đao thay kiếm, thế nhưng hiệu quả cũng rất cao.

Chu Mộng Châu nghe tiếng rên ở sau, quay đầu nhìn mới nhận ra Triệu Hồ tử mệnh.

Triệu Long tức giận thét lớn:

- Con nha đầu, trả mạng tiểu đệ của ta.

Gã rống một tiếng như điên cuồng phát tiên tấn công Bạch Vân. Bạch Vân thấy đối phương ra tay cuồng mãnh, nhất thời thoái nước, chỉ lợi dụng khinh công thân pháp né tránh, cho nên Triệu Long đã phát liên mấy chiêu tuyệt học, vẫn không làm vì được nàng, gã càng tức lên lồng lộn.

Nữ nhân kia, lúc này thấy đồng bọn bị sát hại cũng đã vung kiếm nhảy vào đấu. Chu Mộng Châu lập tức ra kiếm cản địa, tự nhiên bọn họ tiếp tục đấu với nhau. Tuy thế, một kiếm vừa rồi đủ khiến nữ nhân khiếp hồn, nên lúc này đánh nhau với Chu Mộng Châu chỉ có tính cầm chừng mà thôi, tự ả nhận ra mình quyết không phải là đối thủ của Chu Mộng Châu.

Bạch Vân sau một hồi tránh nhuệ khí của đối phương linh xảo dụng chiêu, phát ngọn Thất chủ đao tiếp cận đâm trúng gã mấy nhát. Triệu Long như con hổ lồng lộn, nhưng phút chốc cũng đã nhụt khí, gã vừa đánh vừa tính kế. Khi ấy bất giác đưa mắt nhìn sang nữ nhân đang đánh nhau với Chu Mộng châu, thầm hy vọng ả hạ được thiếu niên kia, sẽ đến trợ thủ cho mình.

Chẳng nhìn thì thôi, khi nhìn thấy nữ nhân không những không thắng nổi thiếu niên, mà ngược lại như bị hãm vào màn kiếm của đối phương lúc ấy mới thầm hiểu mình đánh giá thấp về đối phương.

Đầu nghĩ nhanh, gã liền thò tay trái vào trong áo lấy ra một chiếc báo hiệu tạc đạn, cười khùng khục nói:

- Hai người có phép thăng thiên tiếm địa cũng không thoát nổi đôi Thiết chưởng của phó bảo chủ chúng ta đâu. Nha đầu người xem!

“Bộp” một tiếng, gã ném mạnh tạc đạn xuống đất nổ bộp một tiếng, một vệt sáng xanh lập tức vọt thừng lên trời, khi cao chừng mười mấy trượng lại nổ "bùm" một tiếng nữa, ba đốm sáng tỏa ra ba nơi.

Bạch Vân vừa thấy vậy mặt biến sắc, tay vung mạnh lên, "phụp phụp" mấy chiếc ám khí vọt khỏi tay bay nhanh vào người Triệu Long.

Triệu Long đang khi phát tín hiệu, thần thái đặc ý nên không phòng kịp, đến lúc nhận ra ám khí thì đã muộn, đầu, cổ, vai đều trúng những mũi kim châm. Bạch Vân không bỏ lỡ cơ hội, phóng đao thoát khỏi tay, chỉ nghe Triệu Long kịp "khục" lên một tiếng, ngọn đoản đao sáng loáng cắm phập vào họng, gã ngã người trên vũng máu.

Bạch Vân đến rút ngọn đao, nhảy nhanh về phía Chu Mộng Châu, la lớn:

- Chu đệ... nhanh hạ nó!

Chu Mộng Châu thấy Bạch Vân hai lần hạ thủ, nhưng chàng vẫn không sao có lòng ra tay giết nữ nhân này. Khi ấy chàng thấy Bạch Vân phóng tới thần thái vừa rất gấp vừa tức giận, đao loang loáng xông vào tấn công nữ nhân.

Nữ nhân kia đánh nhau với Chu Mộng Châu đã núng thế, giờ thấy thêm Bạch Vân nhảy vào tấn công thì chỉ chống đỡ phòng thủ, không dám phản công sợ sơ hở thì nguy.

Bạch Vân một chiêu chưa đắc thủ thúc giục:

- Chu đệ, bọn chi viện của chúng sắp đến, nhanh hạ yêu nữ này!

Chu Mộng Châu tuy phát kiếm, nhưng cũng chưa quyết định ra tay.

Đột nhiên trên đầu nghe tiếng nổ "bùm" một tiếng, lại ba vệt sáng xanh xuất hiện.

Nữ nhân vừa nhận ra tín hiệu, trong lòng phấn chấn kiếm hoa lên hữu lực, lòng thâm tính chỉ cần cầm cự ít phút nữa tất có người đến chi viện.

Bạch Vân ngược lại nhìn thấy tín hiệu thì biến sắc càng tức giận hơn, hét lớn:

- Bọn chúng đã đến, nhanh hạ nó!

Dứt lời, tay trái vung lên, mấy ngọn phi tiêu bay vào người nữ nhân. Nữ nhân định nhảy tránh, nhìn lại vừa lúc chiêu kiếm Chu Mộng Châu phóng đến, nên biết nhảy tránh khó thoát, bèn thụp người xuống thấp, tiện chân tung ngựa ra ngoài, cuộn tròn lăn mấy vòng mới thoát hiểm.

Đúng lúc này đã nghe thấy có tiếng ào ào ngoài xa, Bạch Vân chẳng đợi nữ nhân kịp kêu lên một tiếng.

Chu Mộng Châu nhảy đến bên Bạch Vân, nói vội:

- Vân tỷ, chúng ta nhanh thoát khỏi đây.

Bạch Vân quay đầu quét mắt nhìn một lượt cười nói:

- Quá muộn rồi, bọn chúng đã nhìn thấy chúng ta!

Chu Mộng Châu nói:

- Bắc Thiên Sơn cách đây không xa chúng ta cứ bỏ chạy, nếu như bọn chúng vẫn truy kịp, cứ để tôi một mình chống trả chút. Vân tỷ chạy trước đi!

Bạch Vân cắn răng nói:

- Hôm nay duy nhân một kế khả thi là tận lực quyết đấu với chúng, chỉ hy vọng chúng không đông lắm.

Nói đến đó, trong cánh rừng đã thấy một đám người xuất hiện. Chu Mộng Châu không cần hỏi đám người kia là ai, nhưng cũng đoán ra phải là đồng bọn với ba người vừa rồi, cũng là cừu nhân với Bạch Vân. Kiếm vẫn nắm trong tay, chàng đứng bên cạnh Bạch Vân chờ đợi.

Bọn người cả thấy bốn người, chạy đầu là một gã Trung Nguyên trạc tuổi trên dưới ba mươi, thân mặc nho phục, nhưng thoát lên một uy lực ngạo nghễ.

Tiếp theo chân gã là một lão nhân độc nhãn, con mắt độc nhất chớp mở phát ra hàn quang, đủ thấy công lực chẳng tầm thường. Cuối cùng là hai Trung Nguyên trung hán tuổi trên dưới bốn mươi, thân vận kinh phục.

Bốn người phóng tới rất nhanh, khi còn cách bọn Chu Mộng Châu chừng mười trượng thì tự động dừng lại. Nho phục Trung Nguyên đứng chính diện, hai gã tráng hán thì phân làm tả hữu, còn lão nhân độc nhãn thì lướt vòng sang bên kia, tạo thành thế bao vây lấy bọn Chu Mộng Châu và Bạch Vân.

Nho phục Trung Nguyên quét mắt nhìn ba xác chết trên đất, một thoáng biến sắc, rồi nhìn bọn Chu Mộng Châu, hiện nụ cười lạnh lùng:

- Các hạ kiếm thuật quả cao cường, chỉ tiếc Cổ Thất Nương và nhị vị hương chủ võ công còn kém, nên táng mệnh dưới kiếm các hạ. Thế nhưng Khang mỗ có mặt tại đây, nhất định đòi mạng lại cho họ. Hừ!

Thì ra nữ nhân vừa bị Bạch Vân giết danh là Cổ Thất Nương, hai gã họ Triệu kia lại là hai vị hương chủ, đều là thuộc hạ của người này.

Bạch Vân bấy giờ ghé sát tai Chu Mộng Châu thầm thì:

- Lát nữa đánh nhau, người ứng phó ba tên kia, họ Khang này để ta.

Chu Mộng Châu thầm lượng võ công Bạch Vân chẳng bằng mình, mà gã Trung Nguyên nho sinh này xem ra võ công vượt hẳn ba người kia, khi nghe Bạch Vân nói vậy thì chừng như không thuận ý.

Nho sinh Trung Nguyên thấy bọn họ nói gì với nhau, nhưng chung quy không thể nghe rõ, vì Bạch Vân nói rất nhỏ, gã chỉ hơi nhíu mày khó chịu.

Thế nhưng độc nhãn lão nhân thì chợt gắt lên:

- Các người nên hiểu rõ, có mặc phó bảo chủ Thiết Chưởng Khang Điền và Độc nhãn tiên Chung My Khương ta ở đây, thì chớ hòng tính kế sinh mưu!

Nho sinh Trung Nguyên tên là Khang Điền, quyết định nhanh trong đầu, nhìn hai gã tráng hán tả hữu ra lệnh:

- Chúc, Từ nhị vị hương chủ! Nha đầu này giành hai người. Tên tiểu tử kia võ công cũng khá đấy, để ta và Khương lão thâm thập hấn!

Bạch Vân vốn cũng tính kế, nghĩ bọn họ bốn người võ công kém nhất tất là hai trung hán họ Chúc và họ Từ này, nên tính để Chu Mộng Châu đấu với bọn chúng, tất nhanh chóng hạ chúng. Khi ấy sẽ tiếp tục trợ giúp mình phân đấu với Khang Điền và Độc nhãn tiên.

Chẳng ngờ Khang Điền cũng là lão luyện giang hồ, nhìn ra được thiếu niên này võ công cao cường hơn Bạch Vân. Lại nói hẳn cũng nghĩ Chu Mộng Châu là tiểu đệ của Bạch Vân, chính là mục tiêu truy bắt của bảo chủ, cho nên quyết định tập trung ưu lực vào đấu với thiếu niên, cho nên mới hạ lệnh hai vị hương chủ đấu với Bạch Vân.

Bạch Vân thấy kế đấu không thành, liền nghĩ “Tiên xuất thủ vi cường”, lập tức lướt người tới phóng kiếm tấn công vào Khang Điền. Nhưng Khang Điền đã có chủ ý, nhún nhẹ người nhảy thoái lui, gần như cùng lúc, tả hữu hai gã tráng hán nhảy vào cản đường Bích Vân.

Bạch Vân một kiếm không đắc thủ, bị hai gã tráng hán cản trở, tức giận phóng kiếm đánh nhau với chúng. Hai gã tráng hán nhận được mệnh lệnh, nên ra tay uy mãnh, chẳng để cho Bạch Vân còn có đường rút lui.

Khang Điền nhìn bọn họ đánh nhau, bấy giờ lướt tới trước mặt Chu Mộng Châu định động thủ, nhưng Độc nhãn tiên đã cản lại:

- Phó bảo chủ xin tạm thời đứng bên xem đấu, tiểu tử này cứ để một mình lão phu thâm thập!

Vừa nói lão vừa rút cặp hồ đầu chùy ở thắt lưng ra, hai tay rung nhẹ, hai đầu hồ quay tít phát ra tiếng rít chỉ cần nghe cũng đã rùng mình.

Chu Mộng Châu mày kiếm nhíu lại, biết trước mặt là cao thủ võ lâm không thể coi thường, khi ấy ngậm vận công lực vào kiếm, quyết dung nội công thân pháp chú vào kiếm để đấu.

Độc Nhãn Tiên hét lớn một tiếng, cặp hồ đầu chùy phân tả hữu phóng tới bổ xuống hai vai Chu Mộng Châu.

Chu Mộng Châu xoay nửa người lướt kiếm đánh bật một chiếc hồ đầu chùy bên phải nhưng chưa kịp tấn chiêu phản đòn thì tả chùy đã thấy tới bên, chàng đành lòng thâm kiếm thoái người chống đỡ.

Độc Nhãn Tiên dụng cặp chùy thật lợi hại, chẳng đợi kiếm chạm chùy đã thâm tả thế đưa về hộ ngực, đồng thời hữu chùy phóng ra quét vào hạ bàn đối phương. Chớp mắt đã thấy mười chiêu chùy liên hoàn, nhất tấn nhất thoái, nhất tả nhất hữu, nhất thượng nhất hạ, khiến Chu Mộng Châu chống đỡ khá vất vả.

Chu Mộng Châu đã mấy lần định thi triển Đạt Ma kiếm pháp tấn chiêu phản công, thế nhưng không sao ra chiêu được, chung quy là bị đối phương khóa chặt trong cặp chùy.

Tình thế trận đấu trước mặt đã thấy Độc Nhãn Tiên chiếm thế thượng phong.

Khang Điền phó bảo chủ đứng ngoài chấp tay sau lưng quan sát hai trận đấu, vẻ rất khả quan.

Lại nói Bạch Vân đấu với hai gã tráng hán, chỉ bằng ngọn thất chùy đoản đao, đấu với hai cao thủ thật vất vả. Công cũng không xong mà thủ cũng thấy khó, thỉnh thoảng phải dùng ám khí ở tay trái để đỡ thế hiểm.

Khang Điền nhìn thấy thế bèn cười khẩy, nói:

- Đừng đả thương hấn, chỉ bắt sống thôi!

Bạch Vân tức giận chửi đổng một tiếng rồi vung đoản đao tấn công gã tráng hán mặt đen bằng một chiêu hiểm ác.

Chu Mộng Châu sau một hồi thúc thủ, lúc này đã thay đổi kiếm pháp, không thi triển Đạt Ma kiếm pháp mà giở pho kiếm phòng thân Thiên Lãng Tử truyền thụ. Quả nhiên. Độc Nhãn Tiên lần này vẫn chiếm thế công, nhưng không còn gây nguy hiểm gì được với màn kiếm bảo vệ chung quanh người chàng.

Đấu qua hơn ba mươi hiệp, thế trận có nghiêng về bọn người kia thế nhưng xem ra hạ được bọn Chu Mộng Châu và Bạch Vân thì còn khá vất vả. Khang Điền đứng ngoài có vẻ hơi sốt ruột, bèn nói:

- Bọn chúng như chó khốn cần cùn, nhị vị hương chủ cần thận, không nên để hấn lợi dụng thế yếu mà nguy hiểm. Nếu cần cứ nặng tay với hấn!

Hai gã tráng hán vây công Bạch Vân từ đầu đến giờ vốn chỉ bằng tay không, lúc này nghe nói vậy liền rút binh khí ra bao vây tấn công. Gã bên trái Bạch Vân họ Từ tên Liệt, mặt đen mày rậm, dụng thanh đại đao răng cưa, mệnh danh là Cự đao đoạt hồn. Gã còn lại họ Chúc tên Kế, ngược lại dụng ngọn nhuyễn tiên chín đoạn, ở đầu có móc câu, mệnh danh là Cầu tiên cấu phách.

Từ Liệt dụng binh khí ngăn lợi thế tiếp cận tấn công, cương mãnh sở trường. Chúc Kế dụng cửu tiết câu tiên, lợi thế viễn công, dùng nhu khắc cương làm sở trường. Bọn họ lúc này nhất cương nhất nhu, phân tả hữu tấn công, khiến Bạch Vân chống đỡ vô cùng khó khăn. Nàng mấy lần định phát ám khí tập kích, nhưng liền bị ngọn câu tiên của Chúc Kế phóng tới cản địa, lúc này chỉ lấy thủ và thoái là chính.

Từ Liệt thế đao lợi hại, lúc này được lệnh Phó bảo chủ, nên không cần chùng tay, mấy lần tiếp cận Bạch Vân với thế đao hiểm, tấn công tới tấp.

Trong thế bí, Bạch Vân tự nhiên đưa mắt định cầu cứu Chu Mộng Châu, thế nhưng cũng thấy Chu Mộng Châu không dụng Đạt Ma kiếm pháp mà chỉ thi triển pho phòng thân kiếm pháp lấy thủ làm chính. Trong lòng nàng không hiểu duyên cớ do đâu, bất giác chút phiền muộn trỗi lên.

Chính trong lúc phân tâm ấy, vừa kịp tránh đao của Từ Liệt, thì tiếng xé gió rất lừng, nàng nhảy người né tránh theo bản năng, nhưng “soạt” một tiếng, chiếc móc câu nhỏ đầu

ngọn tiên kẹp móc vào tay áo, xé toạc một mảnh nhỏ. Bạch Vân buộc miệng kêu "oái" lên một tiếng.

Chu Mộng Châu đang đấu bên kia, nghe tiếng la của Bạch Vân đưa mắt liếc nhìn, cứ ngỡ nàng trúng thương, nhưng thử thấy áo rách mà không thấy máu, bấy giờ mới yên tâm.

Lại nói Khang Điền nhìn trận đấu giữa Độc Nhãn Tiên và Chu Mộng Châu, mặc dù thấy lão già chiếm thượng phong, nhưng chung quy không phá nổi pho kiếm kỳ diệu kia. Trong đầu Khang Điền sinh kế, bèn nhảy tới quát lớn:

- Khương lão xin tạm nghỉ tay, để Khang mỗ tiếp tiểu tử này vài chiêu!

Độc Nhãn Tiên đấu với Chu Mộng Châu đã ngoài năm mươi hiệp, không phá nổi những chiêu kiếm phòng thủ của chàng, thì trong lòng vừa thẹn vừa nôn nóng, lúc ấy vừa nghe Khang Điền nói thế, như nước gỡ bí, liền thâu cặp hồ đầu chùy "ko...ong" một tiếng, cặp chùy hợp vào nhau, cả người lão tung mạnh ra ngoài hơn trượng.

Khang Điền bước tới nói lớn:

- Tiểu tử, ta thấy ngươi thúc thủ chịu thua là hơn, người chớ ỷ vào pho kiếm phòng thân, mà tưởng người ta không phá nổi.

Chu Mộng Châu chỉ lo cho Bạch Vân, bèn thét lớn:

- Chớ nhiều lời, ngươi và ta cứ bằng võ công nói chuyện!

Khang Điền mặt lạnh lại, quát lên:

- Ngươi đã không biết cát hung, vậy chớ trách Khang mỗ độc ác. Vào đi, tại hạ tay không tiếp ngươi vài chiêu!

Chu Mộng Châu nghe vậy liền thâu kiếm vào vỏ, cũng hai tay không, nói ngang nhiên:

- Ngươi đã không rút binh khí, vậy trước hết ta cũng tay không tiếp ngươi.

Khang Điền mắt lộ hàn quang, trong lòng thì khắp khởi nói:

- Tại hạ danh là Thiết Chưởng, người trên giang hồ chẳng ai không biết đến, tiểu tử ngươi chớ nên cuồng mạn, nhanh rút binh khí ra.

Thật ra, Khang Điền mãi vẫn cứ ngỡ Chu Mộng Châu là đệ đệ của Bạch Vân nên chung quy coi thường đối phương. Vừa rồi thấy Chu Mộng Châu thi triển pho kiếm pháp phòng thân quá cẩn mật điều luyện khiến Độc Nhãn Tiên không làm gì nổi, Khang Điền nhảy vào trận cũng chưa nghĩ ra cách phá chiêu kiếm, nhưng ý khinh địch vẫn in trong đầu, cho nên mới cuồng ngạo như vậy.

Nhưng rồi gã chợt nghĩ mục đích của mình lần này là bắt sống tiểu tử này, bèn nói:

- Hắc! Được, đã vậy xem ngươi có hạng, vào chiêu đi!

Chu Mộng Châu vốn định dụng Phiên Thiên chưởng phát chiêu đấu với Khang Điền, nhưng lúc ấy liếc nhìn thấy Bạch Vân đang ở thế nguy, trong lòng chấn động, nghĩ nhanh một kế, chân lướt tới một bước chỉ đưa đờn chưởng ra chiêu.

Khang Điền cười nhạt một tiếng, hữu chưởng cũng giơ lên trực tiếp nghênh chưởng. Chưởng phong chưa chạm nhau đã nghe "vù" một tiếng, cả người Chu Mộng Châu phần hậu bắn người về sau mấy trượng.

Khang Điền đứng ngớ người, chừng như sự việc xảy ra quá bất ngờ.

Chu Mộng Châu đã tính toán trong đầu, tiến chậm nhưng thoái thì cực nhanh, nhắm chuẩn phương hướng bắn ngược người trở lại hướng Bạch Vân đang đấu thét lớn một tiếng, đồng thời song chưởng cùng xuất phân tả hữu tấn công tập hậu hai gã tráng hán.

Thì ra Chu Mộng Châu thấy Bạch Vân nguy cấp trong đầu sinh kế, chiêu chưởng phát ra chỉ là hư chiêu, rồi mượn kinh lực đối phương đẩy bật người vọt nhanh về sau, xuất thần bất ý tấn công hai gã tráng hán đang mãi tấn công Bạch Vân, chiếm lấy tiên cơ.

Khang Điền ngược lại chẳng để ý khi ra chiêu phát đến bảy thành công lực, chẳng ngờ đánh vào hư chiêu, đối phương mượn lực vọt người về sau, cả lúc khựng người mới hiểu mình bị lừa, trong lòng rửa lên:

- Thăng nhãi này thật không đơn giản. Mẹ kiếp!

Từ Liệt và Chúc Kế công lực vốn đã chẳng bằng Chu Mộng Châu, lúc này lại chú tâm vây đấu với Bạch Vân, nên khi nghe tiếng thét, thấy chưởng phong như Thái Sơn áp đến, trở người không kịp đề tụ hết khí lực, đành đưa tả chưởng lên chống đỡ. Chỉ nghe "bình bình" liền hai tiếng, cả hai thân hình hai gã bắn ra hai bên đến bảy tám bước mới trụ người vững. Tuy bọn họ không đến nỗi thụ trọng thương nhưng khí đảo thần nghịch, nhất thời chưa thể tiếp tục động thủ.

Khang Điền tròn mắt tở như không thể tin nổi Chu Mộng Châu có một công lực ghê gớm như vậy, vội vàng phóng người theo phát phưởng, miệng thét lớn:

- Tiểu tử, tiếp ta chiêu này!

Chu Mộng Châu nhân một chưởng phát ra quyết cứu nguy cho Bạch Vân, nên chưởng lực mạnh nhẹ thế. Lúc này giải nguy được cho Bạch Vân thì trong lòng sung sướng tự đắc nhưng cũng cảm thấy hơi bất ngờ trước chưởng lực của mình. Đang lúc đắc ý, bỗng nghe tiếng thét của Khang Điền, tiếng chưởng phong đã thấy vù vũ công đến, Chu Mộng Châu tay nắm tay Bạch Vân nhún mình nhảy tránh ra ngoài.

Khang Điền vốn chỉ sợ Chu Mộng Châu đắc thủ tiếp tục tấn công bọn Từ Liệt và Chúc Kế, cho nên truy theo phát chưởng cản địa, bấy giờ thấy Chu Mộng Châu đã kéo Bạch Vân lánh ra ngoài mới yên tâm, đối mặt với Chu Mộng Châu gần giọng:

- Tiểu tử, có giỏi thì đừng giở xảo trá, tiếp chưởng bốn nhân!

Chu Mộng Châu một tay vẫn nắm tay Bạch Vân, tay phải đưa lên ấn trước ngực, bình tĩnh nói:

- Các hạ, phát chưởng đi!

Khang Điền cười gằn một tiếng, buông giọng lạnh lùng:

- Khá lắm!

Nói rồi hấn vung tay phải phát chiêu “Thiết chưởng truy phong” nhưng chỉ vận năm thành công lực.

Chu Mộng Châu hữu chưởng hoa nửa vòng, lướt từ dưới lên đẩy kinh lực phát chiêu “Phiên Thiên tam thức”. Hai chưởng chấn nhau. Khang Điền vốn chỉ dụng năm thành công lực vì nghĩ Chu Mộng Châu nội lực có cao nhưng cũng không thể là đối thủ đấu nội lực với mình nổi.

Chẳng ngờ "bình" một tiếng, Chu Mộng Châu chao đảo thoái một bước, nhưng Khang Điền cũng không đứng vững, trượt nửa bộ, gã giật mình cảm thấy Chu Mộng Châu không đơn giản như gã tưởng, bấy giờ ý khinh địch mới tiêu tan.

Khang Điền tuy danh là Thiết Chưởng, luyện thành đôi chưởng rắn như thép, thế nhưng công lực cũng có hạn, chưa phải thuộc hạng công lực thượng thừa. Sau một chưởng này chừng như cũng đã lợng được sức mình.

Bấy giờ Bạch Vân rút tay khỏi tay Chu Mộng Châu, tay kia cầm chắc ngọn đoản đao, nói:

- Chu đệ, hấn công lực rất cao, thân phận chẳng nhỏ, trước hết chỉ cần khống chế hấn, thì ba tên kia tự nhiên thức thủ mà thôi.

Chu Mộng Châu cũng nhận ra điều này, khi ấy nói:

- Các hạ tiếp chưởng này!

Dứt lời chàng thi triển chiêu “Phiên Thiên lưỡng dực” vận năm thành công lực đánh ra.

Khang Điền lần trước chỉ vận năm thành công lực nên thất thủ, lần này vừa thấy đối phương ra chiêu, lập tức vận hết mười thành công lực đánh tới nghênh chiêu Chu Mộng Châu, chờ khi gần chạm chưởng đối phương lập tức vận công điều gia thêm ba thành chân lực nữa.

“Bình” một tiếng, Chu Mộng Châu dao động người thoát lui một bộ. Thế nhưng cả người Khang Điền văng lùi ra sau đến cả trượng, khí huyết đảo lộn. Gã trợn tròn mắt, giờ thì tin chắc công lực thiếu niên này thâm hậu vượt xa mình.

Nên biết Phiên Thiên chưởng uy lực vốn đã ghê gớm, đã thế Chu Mộng Châu lại có nội công hấp thụ từ những nhân vật ba mươi năm trước danh chấn giang hồ như Thiên Lãng Tử, Nhẫn đại sư, cho đến Bạch Cốt Ma Quân cũng dùng nội công trị thương cho chàng, ít nhiều cũng hữu ích cho nội công chàng tăng tiến. Tự nhiên khi vận hành công lực, nội công trong người phát khởi như những đợt sóng cuộn theo nhau mà ra một cách tự nhiên. Đến nay bản thân Chu Mộng Châu cũng bị bất ngờ không ít.

Chu Mộng Châu thấy mặt đối phương tái nhợt, thì trong lòng phấn chấn, bước đến ngạo nghễ nói:

- Các hạ có cần nghỉ một lát rồi đánh tiếp không?

Khang Điền bình thường kiêu ngạo tự phụ, lúc này trước mặt thuộc hạ bị một thiếu niên đánh bại thảm thì vừa thẹn vừa phẫn hận, quát lớn:

- Thối mồm, xem Thiết Chưởng của ta!

Quát rồi hai tay gã múa một vòng, tự nhiên hai bàn tay rần rần xám đen. Chu Mộng Châu tuy chưa biết Thiết Chưởng lợi hại thế nào, nhưng thấy đối phương quyết tự đấu thì cũng hơi chùng dạ. Khi ấy thấy đối phương đánh đến, chàng không trực tiếp nghênh chiêu, mà thi triển thân pháp “Phù quang việt ảnh”, vì một cái đã thấy sau lưng đối phương nhận một chưởng tuyệt thủ của Phiên Thiên chưởng đánh ra tới tam thành công lực.

Khang Điền nằm mộng cũng không thể ngờ đối phương chẳng những nội công thâm hậu, mà thân pháp lại kỳ ảo như vậy, chỉ nghe tiếng chưởng kinh ập đến sau lưng, song chưởng của gã đã đánh tới hết đà, khi ấy biết chậm chân là chết chẳng nghi, bèn nhào người luôn tới trước, ngã người trên đất, hai tay án ngực trước ngực, công lực tự nhiên cũng bị tán giảm đi rất nhiều.

Chu Mộng Châu chẳng thấu chưởng, tiếp tục đánh tới, chỉ nghe Khang Điền hự lên một tiếng cả người như chiếc vụn nhào ra ngoài đến cả mười vòng. Trong miệng cảm thấy dờn dợn rồi hộc ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Bọn Từ Liệt, Chúc Kế hốt hoảng vội chạy đến bên chủ bảo vệ.

Chu Mộng Châu chẳng nói thêm tiếng nào, trong lòng đã quyết hạ đối phương hai tay hoa lên phát tiếp hai chưởng nhắm đúng bọn Từ Liệt và Chúc Kế.

Từ Liệt và Chúc Kế chức phận chỉ là hương chủ, võ học chỉ hạng tam lưu, đương nhiên tự hiểu không đáng là đối thủ một chiêu của Chu Mộng Châu. Đến như phó bảo chủ võ công nhất nhì trong Bảo mã vẫn không đối đầu nổi với thiếu niên này, huống gì là bọn họ. Bấy giờ thấy chưởng kinh cuộn cuộn ập đến, cả hai định tung người né tránh ra ngoài, nhưng lại lo cho phó bảo chủ đang ở sau lưng. Chỉ chần chừ mấy giây đã thấy chưởng phong đến trước ngực, cả hai nghiêng răng giơ chưởng lên chống đỡ. "Bình, bình" hai tiếng, cả hai thân hình bắn ra hai nơi nằm trên đất, miệng trào máu tươi.

Chính đúng lúc này, sau lưng Chu Mộng Châu bỗng nghe một tiếng rú dài thảm thiết của Bạch Vân, chàng hốt hoảng quay đầu nhìn thì thấy Bạch Vân tay trái ôm vai phải, từ các ngón tay đã thấy máu rỉ ra.

Chu Mộng Châu phóng đến bên Bạch Vân quan tâm hỏi:

- Vân tỷ, sao vậy?

Bạch Vân hiện nụ cười khổ sở, nói:

- Ta trúng ám khí của lão một mắt.

Chu Mộng Châu đưa mắt nhìn thì thấy Độc Nhãn Tiên trong tay hoa lên vật gì nhỏ đen, cười gằn vẻ độc ý. Chàng trong mắt nổ lửa, nhún người về phía Độc Nhãn Tiên.

Độc Nhãn Tiên nhún người nhảy mấy cái tránh ra ngoài, cười nhạt nói:

- Tiểu tử nghe đây, nha đầu kia trúng phải “Phê sương châm” của ta, vài canh giờ là táng mạng, nếu có bản lĩnh thì cứ đến đây mà lấy viên thuốc giải độc này!

Vừa nói lão vừa nhét viên giải được ngậm giữa hai hàm răng, rồi nghênh ngang đi lại hưởng bọn Khang Điền đang nằm.

Lúc này sắc mặt Bạch Vân đã thấy tái xám lại, rõ ràng là trong ám khí có độc chẳng sai.

Chu Mộng Châu trong lòng lo lắng cho Bạch Vân, bèn thương lượng:

- Nếu người trao giải được, thì ta sẽ tha chết cho ba tên này!

Bạch Vân giọng nghe đã yếu dần:

- Chu đệ, đừng để mắc lừa hấn!

Độc Nhãn Tiên cười gằn:

- Nha đầu, người thật ngoan cường!

Chu Mộng Châu thấy giải được đối phương đã ngậm trong miệng thật khó lấy được khi ấy đi lại bên người Bạch Vân lo lắng hỏi:

- Vân tử thấy trong người thế nào?

Bạch Vân mặt mày tím lại, khổ sở nói:

- Ám khí hấn quả tẩm kịch độc, thế nhưng Chu đệ chớ nên mắc mưu hấn, bọn chúng chẳng bao giờ tha cho chúng ta đâu!

Chu Mộng Châu cúi xuống xem xét, bất giác thuận tay nhặt lên hai viên sỏi bên cạnh nàng, trong đầu tinh toán nhanh.

Độc Nhãn Tiên cười hắc hắc, nói:

- Muốn lấy giải được cũng được, thế nhưng trước hết phải tuân thủ điều kiện của ta!

Chu mộng Châu từ từ quay người hỏi:

- Điều kiện gì?

Độc Nhãn Tiên đứng chỉ cách Chu Mộng Châu chừng ba trượng, giọng hơi trở ngại vì viên giải được trong miệng:

- Hai người phải thúc thủ theo ta về Bảo.

Lão nói chưa dứt, Chu Mộng Châu bất thần vung tay, hai viên sỏi nhanh như điện xẹt phi tới, một viên trúng miệng lão, một viên trúng yết hầu. Độc Nhãn Tiên chẳng ngờ Chu Mộng Châu ra tay nhanh như vậy, vả lại lão ỷ y giải độc trong miệng mình, đối phương vô phương lấy được, nên mới chủ quan.

Khi nghe “bộp bộp” hai tiếng, Độc Nhãn Tiên ngã người đồng thời viên giải được tự nhiên chạy tuốt xuống họng, lão nuốt chửng.

Chu Mộng Châu cầm kiếm nhảy phắt tới thét lên:

- Người nuốt rồi, ta mổ bụng người lấy giải được.

Độc Nhãn Tiên vừa rồi nhìn thấy Chu Mộng Châu chỉ ba chưởng đánh bại Phó bảo chủ và hai tên thuộc hạ, tự hiểu không phải là đối thủ của thiếu niên, nên mới bày ra hạ sách này.

Lão nuốt giải dược vào bụng, tự nhiên cũng có ý quyết trí mệnh một phen, khi ấy nhảy ra ngoài tránh kiếm, cười gằn nói:

- Giải dược vào bụng ta thì tiêu tán người nằm mộng sao chứ?

Chu Mộng Châu biết đối phương giao trá, nếu nghe theo điều kiện của hắn, chẳng thà giết phứt hắn đi rồi tính sau. Nghĩ vậy, chàng bèn nhảy tới vung kiếm tấn công tiếp.

Độc Nhãn Tiên để mất tiên cơ, khi này đành gượng giơ cặp hồ đầu chùy chống đỡ, nhưng Chu Mộng Châu đã phát huy được pho Đạt Ma kiếm pháp kiếm chiêu liên tu bất tận, như nước chảy đầu nguồn chẳng lúc nào dứt đoạn.

Chỉ sau năm chiêu, cả người của Độc Nhãn Tiên bị trùm bởi một màn kiếm ảnh. Lão vất vả chống đỡ, nhưng trong một chiêu “Bát độ cuồng sinh” thế kiếm của Chu Mộng Châu đánh bật tai quả thiết chùy. Một kiếm phản hồi lướt tới, chỉ nghe Độc Nhãn Tiên rú dài một tiếng xé tan không gian, người lão ngã trên đất, giãy đành đạch mấy cái nữa rồi nằm im bất động bên vũng máu.

Đúng lúc ấy Bạch Vân hét lên mấy tiếng:

- Chu đệ... đệ...

Chu Mộng Châu hốt hoảng chạy lại phía Bạch Vân, thì thấy nàng đã ngã ngất trên đất, mặt tím đen đáng sợ. Chu Mộng Châu tay chân quỳnh quỳnh chưa biết nên làm thế nào, chợt nghĩ biết đâu trong người lão một mắt còn có thêm giải dược.

Nghĩ thế chàng liền chạy đến bên xác lão ta, dụng kiếm rạch một đường áo toạt ra. Chàng lục được một chiếc tui da nhỏ, dốc ra mới thấy bên trong mấy chiếc lọ nhỏ đủ màu, nhưng không biết cái nào là thuốc giải. Chu Mộng Châu nắm hết chạy đến trước mặt Khang Điền, gất hỏi:

- Người biết trong số lọ này cái nào là thuốc giải độc cho Vân tỷ của ta không?

Khang Điền thương thế xem ra khá nặng, lúc này đang ngồi điều khí trị thương, nghe hỏi đưa mắt nhìn tay chàng rồi lắc đầu, đoạn nhắm nghiền mắt lại.

Chu Mộng Châu tức giận ném hết mấy chiếc lọ vào mặt gã, nhảy người trở lại bên Bạch Vân, trong lòng vô cùng lo lắng khẩn trương.

Bạch Vân nằm mê man bất tỉnh. Chu Mộng Châu sờ tay lên trán nàng chỉ thấy nóng như lửa đốt, sắc mặt ngược lại càng lúc càng tím đen.

Chu Mộng Châu nhớ lại Thiên Lãnh Tử có truyền cho phép vận công trị nội thương, khi ấy thầm nghĩ:

- Như đã không có giải dược, ta đưa Vân tỷ đến nơi nào yên tĩnh vận nội công trị liệu thử xem.

Nghĩ rồi, hai tay bế người Bạch Vân lên bỏ chạy về hướng Thiên Sơn.

Sau chừng nửa canh giờ chàng tìm được một hang động nhỏ, đưa Bạch Vân vào động đặt nằm ngay ngắn, rồi vận công bắt đầu trị thương độc, trong lòng vừa hồi hộp vừa phấn chấn.

Sau chừng bữa cơm, thấy rõ chân khí của mình truyền qua người Bạch Vân vận hành mấy vòng. Thế nhưng Bạch Vân vẫn nằm bất tỉnh nhân sự xem ra chẳng có chuyển biến nào.

Chu Mộng Châu trầm mặc suy nghĩ, có lẽ do nội lực mình không đủ nên mới như vậy, bèn làm lại lần thứ hai, lần này vận công lâu hơn. Sau lần này cả người chàng đã thấy nóng lên, trán đổ mồ hôi, rõ ràng là hao tổn chân khí không ít. Thế nhưng Bạch Vân vẫn như cũ, không thấy có chút nào khá hơn, Chu Mộng Châu trong lòng rất phiền muộn.

Chàng bỏ ra ngoài động hít thở không khí trong lành, nhưng ưu phiền trong lòng vẫn không tiêu tan, phải một hồi sau thư giãn, đầu óc bớt căng thẳng mới nghĩ cách nào để giải cứu Bạch Vân.

Chàng sực nhớ lại lần trước cứu Câu Hồn Diễm Sứ là nhờ cô ta tự ra phương đơn giải được, lần thứ hai khi trong Cửu U Địa Phủ chàng được Bạch Cốt Ma Quân dùng nội công đẩy kịch độc của loài dơi ra ngoài.

Vừa nghĩ đến đó, bất chợt nhớ ra điều gì, bên tai chàng tựa như còn nghe lời Bạch Cốt Ma Quân:

- Linh dược có thể giải được bách độc!

Chu Mộng Châu sung sướng suýt nữa reo lên, liền thò tay vào trong áo, quả nhiên viên linh đơn vẫn còn.

Thì ra, khi còn ở trong tử cốc, trước lúc chàng vào hang dơi độc, Bạch Cốt Ma Quân đưa cho chàng một viên linh đơn, từng nói là có công hiệu giải độc, mà dụng được ba lần. Chàng phấn chấn cầm viên linh đơn chạy vào động. Nhưng đến khi nhìn thấy Bạch Vân nằm cả người tím tái, biết độc đã phát tán đến hồi mạnh nhất, chàng lo lắng không biết vì để đã lâu, có thể giải nổi độc tính hay không.

Chu Mộng Châu cẩn thận bỏ hai viên linh dược, dùng một nửa nghiền vụn rồi nửa vào trong mồm Bạch Vân, đoạn kiểm chút nước trong hốc đá nhỏ vào mồm nàng.

Chu Mộng Châu phải dùng lực mới đẩy được thuốc xuống cổ Bạch Vân, trong lòng vừa khấp khởi vui vừa băn khoăn lo lắng. Nghĩ lần này mà không được thì e Bạch Vân nguy đến tính mạng, vì từ đây mà tìm cho ra lang y giải độc e không kịp.

Chàng ngồi bên Bạch Vân ngưng mục theo dõi chờ đợi.

Qua chừng một tuần trà, sắc mặt Bạch Vân đã thấy thoáng có chột chuyển biến, từ tím đen dần dần nhạt đi, rồi phút chốc đã thấy có sắc huyết, chàng vui mừng reo lên sung sướng.

Qua thêm một lúc nữa, Bạch Vân rên khẽ mấy tiếng, trở người tỉnh lại.

Chu Mộng Châu chẳng ngờ linh dược của Bạch Cốt Ma Quân thần diệu như vậy, trong lòng thâm cảm ơn lão ta.

Chàng thấy Bạch Vân tỉnh lại sung sướng gọi:

- Vân tử!

Bạch Vân mở hé mắt ra, thấy có bóng người khẽ rên một tiếng, nhòm người định ngồi dậy.

Chu Mộng Châu vội cản lại nói:

- Vân tử, sao vậy?

Bạch Vân bất thần nhòm người, đầu óc hoa lên, liền ngã trở xuống nhưng đã nhận ra Chu Mộng Châu, bèn hỏi:

- Bọn chúng...?

Chu Mộng Châu nói:

- Lão một mắt đã bị tôi giết chết, ba tên còn lại đều trúng thương.

Bạch Vân hít sâu mấy hơi, đầu óc hơi tỉnh táo nói:

- Không được, không được! Phải giết hết bọn chúng diệt khẩu!

Chu Mộng Châu nghe vậy thì ngỡ người, lộ vẻ hơi lúng túng.

Bạch Vân nhìn thấy thở dài nói:

- Ta hiểu người với bọn họ không thù không oán nên chẳng nỡ hạ độc thủ. Thế nhưng bọn chúng với ta có thâm cừu huyết hận, hôm nay nếu ta không giết chúng, ngày sau nếu rơi vào tay chúng, nhất định ta chẳng toàn mạng.

Chu Mộng Châu nhớ lại hai lần được Bạch Vân ra tay cứu, nếu như lần ấy không có nàng, chưa biết chừng pho tượng La Hán bị cướp mất, mà tính mạng cũng khó bảo toàn. Giờ bọn người này với Bạch Vân có thâm cừu đại hận, nếu mình không diệt chúng, tất lưu lại hậu hoạn sau này cho Bạch Vân. Đến lúc ấy, chẳng phải là ôm hận hay sao? Huống gì hơn cả năm nay chàng với Bạch Vân tình như tỷ đệ, thân thiết như ruột thịt, lẽ nào lại để di họa cho người thân?

Nghĩ đến đó, chàng hạ quyết tâm kiên nghị nói:

- Được Vân tử tạm ở đây, đệ đi thanh toán hết bọn chúng.

Bạch Vân thoáng chút bất ngờ, hỏi lại:

- Người thật sự nghe lời ta, đi giết hết bọn chúng ư?

Chu Mộng Châu vốn đã quyết tâm như vậy nhưng nghe câu hỏi này chẳng hiểu vì sao lại trở nên do dự, khó đáp được, ngược mắt nhìn bất chợt bắt gặp ánh mắt của Bạch Vân, chàng vội lảng đi nơi khác.

Bạch Vân thở dài hỏi:

- Người có biết bọn người kia thuộc môn phái nào không?

Chu Mộng Châu lắc đầu đáp:

- Không biết!

- Ta nói cho người biết cũng không sao, bọn chúng đều là người của Quy Hồn Bảo.

Chu Mộng Châu khựng người khi nghe đến ba tiếng Quy Hồn Bảo, trong đầu chàng lập tức nhớ lại lần ngộ kiến Cầu Hồn Diễm Sứ Đằng Anh trong cổ miếu dưới chân Lục Bàn Sơn. Tuy giữa chàng với Câu Hồn Diễm Sứ có chút duyên với nhau, nhưng thời gian vừa qua ở với Thiên Lăng Tử, chàng mới hay trong số cừu nhân của sư phụ mình thì có tên Quy Hồn Bảo.

Bấy giờ miệng chàng cứ lắp bắp:

- Quy Hồn Bảo? Câu Hồn...Diễm... Sứ

Bạch Vân thấy Chu Mộng Châu thần thái không tự chủ như vậy, miệng lại lắp bắp nói ra tên Câu Hồn Diễm Sứ Đằng Anh, tự nhiên trong lòng khởi lên một cảm giác khó chịu vô cùng, giọng the thé nói:

- Chu đệ, người làm sao thế?

Chu Mộng Châu giật mình sức tỉnh, chẳng nói thêm câu nào, xách kiếm phóng ra cửa động nhắm đúng hướng chạy trở lại đấu trường vừa rồi.

Đến nơi, vết máu vẫn còn đọng rõ ràng, thế nhưng bọn Khang Điền, Từ Liệt, Chúc Kế chẳng thấy tăm dạng đâu. Đến bốn xác chết của bọn Cổ Thất Nương, Độc Nhân Tiên, huynh đệ họ Triệu cũng biến đâu mất. Chu Mộng Châu chạy quanh một vòng rồi đứng ngơ người ra.

Sau phút sững người, chàng chợt nghĩ có thể đồng bọn đã đến tiếp cứu và đem xác chúng đi, bấy giờ mới phóng chân chạy nhanh về động.

Không ngờ vào động thì Bạch Vân cũng chẳng còn thấy đâu nữa.

-- o O o --